

Verzamelde gedichten,
(Bijbel)verhalen, operette- en
toneelstukken voor kinderen
Vera Witte

Deel 1

Verzamelde gedichten,
(Bijbel)verhalen, operette- en
toneelstukken voor kinderen
Vera Witte

Deel 1

Schrijver: Vera Witte

ISBN: 9789402186741

© Vera Witte, teksten bezorgd door Herman van Bemmelen

Jaar: januari 2019

Behoudens de in of krachtens de Auteurswet gestelde uitzonderingen mag niets uit deze uitgave worden verveelvoudigd, opgeslagen in geautomatiseerde gegevensbestanden, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch door fotokopieën, opnamen of enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver van deze uitgave.

Een groot deel van de operette/toneelvoorstellingen kunnen nog bij de uitgever worden besteld en dat verdient de voorkeur.

1. Inleiding

1. Voorwoord

Wat bezielt een mens.

Die vraag kan je zowel betrekken op Vera Witte als op mij.

Waarom schrijf je zoveel gedichten, verhalen en toneelstukken?

Waarom ga je proberen al die gedichten, verhalen en operette/toneelstukken weer te verzamelen.

Voor mij is bij het verzamelen van haar werk meer dan eerder duidelijk geworden, dat mijn tante een grote creatieve geest had en dat ze een uitweg zocht en vond in haar werk. Natuurlijk was dat allereerst als onderwijzeres op een lagere school in Franeker. Later kwam daar het maken van lesmateriaal voor haar leerlingen bij, dat na verloop van tijd uitmondde in het schrijven van ‘gekke’ gedichten, verhalen en toneelstukjes. Natuurlijk werden er ook meer serieuze stukken geschreven die gebaseerd waren op de verhalen uit de Bijbel. In de loop van de tijd kwamen er ook boeken, die bedoeld waren om het leesniveau van kinderen te verhogen en in het bijzonder een boek dat bedoeld was om het spreken van kinderen in spreekbeurten en toneelspellen te bevorderen.

Toen ik in Franeker het huis, waar ze jarenlang heeft gewoond, mocht leeghalen, stootte ik op een aantal bundels afschriften van gedichten en verhalen van haar. Pas later voegde ik die bundels samen met wat ik thuis had van Vera Witte en toen werd mijn nieuwsgierigheid gewekt. Allereerst de verwondering dat er geen goed bijgehouden archief was en later de ontdekking dat ze wel heel veel had geschreven. Van verschillende familieleden kreeg ik materiaal aangeleverd en dat maakte de berg nog groter.

Bredeplaats 8, Franeker

Naar mij bleek hebben veel neven en nichten net als ik altijd van onze vrolijke tante Vera genoten, maar hadden wij geen idee dat zij zoveel heeft geschreven. En dus, ben ik op zoek gegaan naar zoveel mogelijk van haar werk.

Wat er gevonden is, treft u in deze uitgave aan. Ondertussen is mij wel duidelijk, dat dit zeker niet alles is, wat zij heeft geschreven en wat van haar is gepubliceerd. Hier moeten we het mee doen.

Er is geen enkele selectie op het gevonden al dan niet gepubliceerde materiaal toegepast. Alles wat gevonden is, is ook opgenomen. Dat laatste vooral omdat de in het archief van Vera Witte en ook in de brieven aan haar zus His aangetroffen stukken mogelijk in andere mij onbekende uitgaven terecht zijn gekomen.

Omdat van veel materiaal niet bekend is wanneer het tot stand is genomen, vond een verdeling naar hoofdstukken plaats naar gedichten, verhalen en operette-/toneelstukken. Binnen die hoofdstukken werd voor een belangrijk deel weer een nadere onderverdeling aangebracht, waardoor soortgelijke onderwerpen tezamen zijn getrokken in paragrafen. Dat wordt per hoofdstuk toegelicht.

De gedichten, verhalen en operette-/toneelstukken zijn globaal tot stand gekomen in de periode van 1950 tot en met 1994. Natuurlijk zijn in het materiaal sporen van die jaren terug te vinden, zoals in haar taalgebruik en hoe de samenleving toen in elkaar zat. Haar Bijbelse verhalen passen in wat in die periode zeer gebruikelijk was in katholieke kring. Producties werden niet alleen voor kinderen in het algemeen geschreven maar soms ook voor kinderen met enige achterstand.

Verwijzingen zijn opgenomen in welke uitgave het gedicht, verhaal of operette-/toneelstuk werd aangetroffen. Waarschijnlijk is haar werk, al dan niet met haar toestemming, ook in andere uitgaven opgenomen. Hetzelfde gedicht of verhaal is met enige regelmaat in meerdere uitgaven gebruikt, zoals ook uit deze uitgave blijkt. In de publicaties werden tekeningen van diverse illustratoren bij haar werk opgenomen. Die tekeningen treft u niet in deze uitgave aan, omdat het auteursrecht bij die illustrator ligt en ook omdat deze uitgave dan nog omvangrijker zou worden. Overigens hebben de illustratoren een grote bijdrage geleverd aan de uitgaven, waarin het werk van Vera Witte werd opgenomen.

Ik dank familieleden, uitgevers, medewerkers van Tresoar en het Katholiek Documentatie Centrum en vooral de Zuster Augustinessen van St. Monica hartelijk voor hun medewerking en het ter beschikking stellen van het bij hen berustende materiaal. Zonder hen was deze uitgave niet tot stand gekomen.

In het bijzonder dank ik mijn echtgenote Alie, die mij in de afgelopen jaren zo driftig met het zoek-, speur- en verwerkingswerk van de gedichten etc. van mijn tante, die zij overigens kende, heeft bezig gezien en bijdroeg om het allemaal tot een afronding te brengen.

De bezorger van deze uitgave,
Herman A.A. van Bemmelen.

2. *Vera Witte*

Jeugd in Friesland

Vera Witte (Harlingen, 24 december 1918 – Leeuwarden, 28 november 1994; 75jaar) is het negende kind uit het gezin van 13 kinderen van Jan Ypeus Witte (Harlingen 4 januari 1881 – Franeker, 25 november 1963) en Christina Maria Woltring (IJsselstein, 3 augustus 1884 – Franeker, 4 januari 1967).

Vera is vernoemd naar tante Vroon van der Werf, een halfzuster van haar vader, die op jonge leeftijd reuma kreeg en daardoor invalide werd.

Haar vader was meubelmaker en stoffeerder. Met zijn broer Henri Witte was hij eigenaar van een manufacturenzaak in Harlingen. Later breidde de zaak zich uit en begonnen zij met hun zoons naast de vestiging in Harlingen een gelijksoortige zaak in Franeker.

Scholing

Vera Witte ging in Harlingen naar de R.K. Meisjesschool St. Anna. Daarna bezocht zij de Katholieke ULO van de zusters Franciscanessen van Bennebroek in Harlingen.

Na de 2e klas van de ULO ging Vera Witte rond 1932 naar Den Haag. Zij woonde daar bij oom Old en tante Anneke Kuik-Woltring.

Na de ULO is ze daar naar de kweekschool gegaan.

Oom en tante waren kinderloos. Zij hebben Vera in contact gebracht met een groot aantal mensen met vaak heel verschillende achtergrond. Zij had daar veel vriendinnen en heeft daar altijd contact mee gehouden. Uit de contacten in Den Haag kwam het volgen van muzieklessen voort.

Tweede Wereldoorlog

In 1936 was haar familie als gevolg van de crisis van Harlingen naar Franeker verhuisd.

In 1942 kwam Vera Witte terug naar Franeker. Omdat op andere plaatsen in het land hongersnood optrad, kwamen er vooral in 1944 veel mensen naar het voedselrijke

Friesland. Haar oom en tante hielden in Den Haag de bonnen van Vera Witte en konden daardoor wat makkelijker leven.

Vera Witte solliciteerde in 1942 bij de R.K. St. Josephschool, een school voor meisjes in Franeker; in 1967 werd dat R.K. Lagere School Johannes XXIII. Die school werd na haar vertrek de R.K. basisschool “De Kabas” behorende tot de stichting RK-vereniging ‘Eén Cents Schoolpenning’.¹ De sollicitatiecommissie kwam er in 1942 niet uit. Pastoor Maximinus Albada Jelgersma, die vloot-aalmoezener was geweest en altijd in voor muziek en feesten, vroeg of Vera iets wilde zingen. Ze werd meteen aangenomen.

Naoorlogse periode

Vera Witte bleef haar verdere leven in Franeker wonen. In de loop van de jaren verlieten de meeste broers en zussen het ouderlijk huis. Ook na het overlijden van haar ouders bleef zij met een zus Trees en een broer Frans daar wonen, totdat zij zelf overleed. Haar zus Trees Witte verzorgde de huishouding en was zeer creatief. Zij maakte na haar 65ste wandkleden, beeldjes en schalen. Trees maakte het Vera mogelijk, dat ze zoveel mogelijk haar eigen activiteiten vorm kon geven. Haar broer Frans was onderwijzer op een lagere school in Leeuwarden.

Schoolwerk

Vera Witte ging voor haar leerlingen op de lagere school gedichten, toneelstukken en operettes schrijven. Op school hield ze zich ook geregeld bezig met muzikale vorming en het geven van lessen in dramatische expressie.² Vaak kwamen haar leerlingen haar zowel ’s morgens als ’s middags van huis ophalen. Een teken dat ze onder haar leerlingen werd gewaardeerd.

Naast haar schoolwerk schreef Vera Witte toneelstukken voor de toneelvereniging “de Bonte Club“ in Franeker, waarvan jammer genoeg niets is aangetroffen.

Thuis gaf ze muziekles voor kinderen en verzorgde haar zus Trees de pianobegeleiding.

Ze volgde, tot de verschijnselen van Parkinson zich sterker lieten gelden, zangles bij de zangpedagoog Yauk Cuperus in Leeuwarden en bij Adi le Gué in Franeker. Vera Witte trad ook als zangeres op.

Schrijfwerk

Van jongs af aan was Vera Witte verslaafd aan het lezen van boeken. Overal in huis waar ze zich kon verstoppen, had ze boekjes liggen, zodat ze zich dan niet hoefde te vervelen. Door zich te verstoppen onttrok zij zich aan het uitvoeren van huis-

¹ Van deze stichting is een historisch overzicht te vinden op [slideshare.net](https://www.slideshare.net)

² Zie interview in *De Tijd*, 11 november 1972 en is in hoofdstuk 6 opgenomen.

houdelijke taken, zoals het afruimen van de tafel na het eten en natuurlijk ook het meehelpen bij de afwas, zoals bij meerdere grote gezinnen het geval was.

Al jong begon zij zich te interesseren voor gedichten van Guido Gezelle, Martinus Nijhoff, Gerrit Achterberg en Ed Hoornik. Het werk van Daan Zonderland (Daan van der Vat) en Annie M.G. Schmidt hebben haar het meeste vreugde gegeven. Dat laatste is in haar werk terug te vinden.

In het verlengde van haar werkzaamheden op school scheef zij voor kinderen gedichten, verhalen, toneelstukken, operettes en Bijbelse verhalen. Veel werk van Vera Witte betreft heel vrolijke gedichten en verhalen voor kinderen. Aan personen en dieren werden heel creatieve namen gegeven.

Een overzicht van de uitgaven waarin haar werk is opgenomen, treft u aan in hoofdstuk 5.

Ook in de laatste periode van haar leven dat ze aan Parkinson leed, bleef zij gedichten schrijven.

Van haar hand zijn handgeschreven teksten aangetroffen. Alles was met een type-machine uitgewerkt. Aanvankelijk met een oude machine, maar in de laatste jaren op een elektrische schrijfmachine, want anders was het met haar Parkinson niet mogelijk.

3. *Globale inhoud van de 6 delen*

De omvang van het aangetroffen werk van Vera Witte was niet in een enkele uitgave te verwerken. Er is voor gekozen om het onder te brengen in 6 delen. Daardoor was het mogelijk om verschillende onderkende onderdelen van werk te plaatsen in een deel.

Dat is als volgt:

In **deel 1** zijn na het voorwoord en een beschrijving van het leven van Vera Witte gedichten opgenomen die bij elkaar horen en zo een verhalend aspect hebben. Daarvan zijn enkele ook als los boekje op de markt gebracht.

In **deel 2** zijn gedichten over dieren en planten opgenomen. Zij zijn verdeeld over negen hoofdstukjes. Naast een over dieren in het Algemeen gaat het over Vogels, Boerderijdieren, Honden en katten, Ratten, muizen, egels, hazen en konijnen, Insecten en andere kleine dieren, Grote wilde dieren, Waterdieren en Bloemen en planten.

Deel 3 kent drie onderwerpen van gedichten. Het gaat eerst over poppen, (tuin)kabouters, heksen reuzen en elfjes, die in drie subhoofdstukken zijn ondergebracht. In het tweede deel zijn gedichten opgenomen over vorsten, rond mensen, de school en telversjes, die in drie subhoofdstukken zijn ondergebracht. In het laatste deel zijn allerlei feesten opgenomen in zeven subhoofdstukken. Het gaat over Sinterklaas en zijn knecht, Kerstmis, Driekoningen, Maria, Pasen Hemelvaart en Pinksteren, de eerste H. Communie en over Moeder- en vaderdag.

In **deel 4** wordt begonnen met het eerste deel van de verhalen.

Deel 5 bevat het vervolg van de verhalen en wordt afgesloten met de verhalen van Jum en Jok, die gezamenlijk werden uitgegeven.

In **deel 6** wordt begonnen met Bijbelse verhalen, welke verdeeld zijn in gepubliceerde en in het archief gevonden teksten en daarna welke werden geschreven bij een dia's en die in vele talen zijn vertaald. Tevens zijn opgenomen de Operette- en toneelstukken; deels werden die samen met haar zus Trees Witte geschreven. In het voorlaatste hoofdstuk wordt de herkomst van de gebruikte producties aangegeven en waar die uitgaven in bibliotheken en op andere plaatsen te vinden zijn. Ook zijn de uitgaven vermeld welke niet voor deze uitgave werden gebruikt. In het laatste hoofdstuk zijn opgenomen de gevonden interviews met haar en ook enkele publicaties waarin de naam van Vera Witte wordt genoemd.

Voor zover de rijm van een gedicht niet werd doorbroken zijn taal- en spellingsfouten van woorden zoveel mogelijk aangepast naar het huidig taalgebruik. Alle gedichten en verhalen hebben een uniek nummer gekregen voor deze uitgave. Zij zijn ondergebracht in hoofd- en sub-hoofdstukken, welke in de delen doorlopen.

4. Inhoudsopgave deel 1

1.	Inleiding	5
1.	1. Voorwoord	5
2.	2. Vera Witte	7
3.	3. Globale inhoud van de 6 delen	10
4.	4. Inhoudsopgave deel 1	11
2.	Gedichten	13
1.	1. Gedichten met een verhaal	13
1.	1. De gansjes	14
2.	2. Het kasteel van Kantaloep	27
3.	3. De notaris en de koster	61
4.	4. Bonjolijt, Jonker Joris Habbekrat	73
5.	5. Het schoolcafé	87
6.	6. Bokje gaat op reis	101
7.	7. In het land van Paprika	112
8.	8. Het stadje Blijdestein	128
9.	9. De Baron van Watjekou	144
10.	10. De seizoenen van het jaar	163
11.	11. De poppetjes van Dollieland	202
12.	12. Muisje Zwiepkadee	209
13.	13. In het bos van Oeiewoei	216

2. Gedichten

1. *Gedichten met een verhaal*

Een aantal gedichten, zoals die in dagblad De Tijd/ De Tijd Maasbode zijn verschenen, vertonen samenhang. Bij een aantal is die samenhang ook beoogd, zoals blijkt uit aankondigingen in De Tijd en ook uit de door Vera Witte aangehouden verzamelingen. Dit betreft de eerst volgende negen sub hoofdstukken. Deze zijn opgenomen in de volgorde, dat ze in dagblad De Tijd werden gepubliceerd. De data sluiten niet volledig op elkaar aan. Het kan zijn dat er nog meer reeksen van gedichten werden gepubliceerd, maar die zijn niet onderkent.

Wel blijkt uit een aantekening in een brief van 13 augustus 1988 aan haar zus His, dat rond het gedicht 'Oma Jonker houdt van dieren' (397) het in haar voornemen lag een uitgave te doen van een 'Oma Jonker bundel'. Daarin onder ander het gedicht 'Zonnebaden in de tuin' (922).

Daarna zijn vier gedichtenreeksen opgenomen, die in cassette- of boekvorm zijn uitgegeven.

Gedichten die in een andere periode werden gemaakt, maar een relatie hebben met de betreffende reeks gedichten zijn aanvullend opgenomen.

1. De gansjes

In de Tijd verschenen vanaf 5 april 1958 een aantal gedichten over vier gansjes, die dezelfde ouders hadden.

1. *De eitjes komen uit*

Wat een drukte en spektakel in het grote ganzennest!

Moeder gans roept opgewonden:
“Kijk eens Vader, het gaat best!

Alle eitjes springen open. Kijk nou toch eens, alle vier!

Dag mijn lieve schatten! Kom maar gauw bij Moeder hier!”

“O” roept Vader gans verheerlijkt.

“O, wat is het leven schoon!

Vrouw, nu hebben we drie dochters en een welgeschapen zoon.”

Welkom, welkom lieve kinderen. Schuif maar netjes op een rij.

Want nu gaan we namen geven.”

“Luister goed!” zegt Moeder blij.

“Pa, hoe zal de eerste heten?”

“Fridolien” zegt Vader gans.

“En ons zoontje, laat eens denken ... ja, ons zoontje noem ik Hans.”

“Mooi!” juicht Moeder, “en de derde dat wordt Fietje, slank en fijn.

En het allerlaatste kindje noemen wij dan Kwebbelein.”

“Goed” zegt Vader, “afgesproken.

Nou dat is dan voor elkaar.

Kinderen, laat je stem eens horen. Hebben jullie ook bezwaar?”

“Kwek” zo roepen alle ganzen.

“Vader, Moeder, kwek, kwek, kwek, wij zijn blij met onze namen, maar we hebben reuze trek!”

2. *De gansjes groeien op*

Kijk de gansjes daar eens rennen!

Voorop stapt de kleine Hans.

“Wat een haast!” zegt Pa verwonderd.

“Da’s de jeugd” zegt Moeder Gans.

“Kinderen wees toch voorzichtig!”

“Och” zegt Pa, “laat maar begaan!

Heus zij kunnen onderhand wel op hun eigen poten staan!”

Kijk ze daar eens grapjes maken bij Bianca Bontekoe.

O, zij spelen allen vrolijk bij haar poten kiekeboe.

“Wat een drukte!” roept Bianca.

“Jullie stoort me in mijn werk.

Als ik hier niet stil kan eten, blijft ik nooit gezond en sterk.

‘k Moet mijn eten rustig kauwen.

Schei toch uit met dat gedoe!

Wacht, ik ga er maar bij liggen!”

En ze doet haar ogen toe.

“Och” zegt Hans, “Bianca, koetje, dat noem ik nou onsportief!”

Maar de koe zegt onbewogen:

“Laat me kauwen alstublieft!”

De Tijd, 12-04-58.

Bij 1:

De Tijd, 05-04-58.

3. *Kwebbelein op bezoek bij Bombazijn*

Het jonge gansje Kwebbelein
loopt vrolijk in de zonneschijn.
Ze lacht eens naar de witte bok
en trippelt naar het varkenshok.

“Hé” roept het varken Bombazijn.
“Daar heb je onze Kwebbelein!”
“O, Bomba,” roept het gansje luid.
“Wat heb je daar toch op je snuit?”

En op je mooie roze nek?
Het lijkt verbazend veel op drek!
Je bent zo vies en vuil als wat.
Je moet vandaag beslist in bad!”

“Ach” zegt het varken Bombazijn,
“ik lig hier juist zo warm en fijn.
Kom, kijk toch niet zo ongerust.
Ik heb behoefte aan wat rust!”
“Doe niet zo lui!” zegt Kwebbelein.
“Jij moet beslist wat netter zijn.
Toe wees nou flink, en neem een bad.”
“Brr” rilt het varken, “brr wat nat!”

“Ach Kwebbeleintje” zegt hij hees,
ik heb zo’n last van watervrees!”
“O, is ‘t me dát!” zegt Kwebbelein.
Dan gaat het over. Nou, afijn,
al heb je ook een vieze snuit,
je ziet er reuze vrolijk uit!”

4. *Fridolien op stap met geitje
Jozien*

“Kijk” zegt het gansje Fridolien.
“Daar staat de witte geit Jozien.
Het lijkt warempel of ze schreit.
Zeg, wat mankeert je, lieve geit?”

“Ach” zucht Jozien, “ik heb verdriet
Maar wat het is, dat weet ik niet.
De wind zingt toch zo’n droeve wijs,
en alle wolken zijn zo grijs.
Daar word ik altijd treurig van.
Ach, gansje-lief, wat doe j’er an?”

“Kom” zegt de gans, “doe niet zo mal
De zon schijnt immers overal!
Kom, vlug je touwtje van de paal.
Dan gaan wij samen aan de haal!”

“Wat enig!” juicht het geitje blij,
en huppelt lachend door de wei.
“Dag schaapjes-wit. Dag Bontekoe.
Nou ga ik overal naar toe!”

“Da’s klare taal” zegt Fridolien.
“Je moet wat van de wereld zien.
Nu ben je eindelijk los van ‘t touw!
En kijk, de lucht wordt al weer
blauw!”

5. *Wat zegt mijnheer de
Kalkoen?*

“Héla” roept Hans,
de jeugdige gans.
“Daar gaat Makkeloen,
de vette kalkoen!”

Goeiemorgen mijnheer.
Wat een heerlijk weer!”

“Goerr” zegt Mak kalkoen,
de vette kalkoen.

“Wat zegt u?” vraagt Hans.
“Zeg, spreekt u soms Frans?
Óf is het Sanskriet?
Dat ken ik nog niet!”

“Goerr” schreeuwt Makkeloen,
de vette kalkoen.

“Ik weet het” zegt Hans,
“Die taal is geen Frans,
en ook geen Bargoens.
Die taal is Kalkoens!”

Goeiemorgen mijnheer.
Dan ga ik maar weer!”

6. *Fridolien bij de schaapjes*

“Ha” roept het gansje Fridolien.
“Ik ga eens bij de schaapjes zien.”
Ze lachen er zo jong en blij,
daarginder in de groene wei.

O, kijk, daar heb je schaapje Flop
met boterbloemen op haar kop.
“Dag Flopje-schaap” roept Fridolien.
“Wat ben jij grappig om te zien!
Die boterbloemen om je kop,
staan zó potsierlijk, lieve Flop!”
“O, kind” roept Flop gelukkig uit.
“We vieren feest. Ik ben de bruid.
Hier is mijn lieve bruidegom:
Jan Ram, van Blèr tot Blarekom.”
“Wat leuk!” roept Fridolien. “Wat leuk!”
Maar Jan, het Ram, krijgt plotseling jeuk.
“Ik kan niet stil staan” zegt hij bars.
“Wanneer begint de bruiloftsmars?”

Dan blaten alle schapen luid:
“Heil bruidegom! Heil lieve bruid!”
Ze lopen in een lange rij
en Flop, het bruidje, glimlacht blij.

“Wat gaat dat mooi!” denkt Fridolien.
“Zo’n feest heb ik nog nooit gezien.”
Maar, o, Jan Ram raakt uit de pas.
Hij springt op zij en eet wat gras.
“Heil bruidspaar” zingt het schapenkoor.
Maar Jan, het Ram, eet rustig door.

“Foei!” roept het gansje Fridolien.
“Mijnheer Jan Ram, ik tel tot tien,
dan hap ik in uw rechterpoot,
als u niet zonder slag of stoot
weer netjes naar uw bruidje gaat.
Zo dadelijk is het te laat!
Ik zie wel dat u honger heeft,
maar grazen is nu ongeleefd.”

“O” roept Jan Ram, “lach mij niet uit”
en springt, verschrikt weer naast zijn bruid.
“Bedankt, hoor gans” zegt schaapje Flop.
“Bedankt hoor! Hier mijn poot er op.
De schapen-eer is nu bewaard.
Jij krijgt een dik stuk bruiloftstaart!”

7. *Gansje Fiet bij de kippen*

Daar staat Fietje, de gans, bij het kippenhok.
De kippetjes vliegen nieuwsgierig van stok.
“Dag kippen” zegt Fietje. “Goeiemorgen, goeiemorgen!
Wat zijn jullie vrolijk. Zeg, heb je geen zorgen?”

Je hok is zo donker, zo somber en duf.
Als ik hier moest wonen, dan werd ik vast suf!”
“Ha” lachen de kippen. “Fiet, luister eens even,
Wij zingen hier altijd: Schep vreugde in ‘t leven!”

We wonen hier veilig en op ons gemak.
We zijn voor ons leven voorgoed onder dak.
Ons bed is gespreid, om het ronduit te zeggen.
We hoeven hier enkel maar eitjes te leggen!”

“Da’s mak’lijk” zegt Fiet, “maar wel saai op de duur.
Ik voel toch het meest voor de vrije natuur.
Ik wil alle slootjes en weiden verkennen.
Ik zou aan zo’n hok van mijn leven niet wennen.
En eieren leg ik misschien, misschien,
als ik eerst van de wereld heel veel heb gezien.

De Tijd, 17-05-58.

8. *Fridolien wil hogerop*

“Zeg, Moedertje lief” roept de gans
Fridolien.

“Zeg, heeft u het ooievaarsnest al gezien?
Ik vind het geweldig en zo, op het oog.
Maar waarom moe, staat toch dat nest
daar zo hoog?”

“Och, kindje” zegt Moeder, “zo’n
nest in de lucht,
dat is wat je noemt, nou een
ooievaarsklucht.
Die beesten daar hebben het hoog in
de bol.”

“O, moe” zegt het gansje, “dat lijkt
me ook dol.

Ze wonen daar boven zo deftig en fijn.
Ik wou voor een keer wel een
ooievaar zijn!”

“Dat dacht je maar, kindje” zegt
Moeder bedaard.
“Zo’n leven daarginds is geen
grassprietje waard.

Blijf jij maar eenvoudig en laag bij de
grond.

Wij wonen tenminste goedkoop en
gezond!”

“Ach, wat” zegt het gansje, met
glinsterend oog.

“Ik kom in mijn leven nog wel eens
omhoog!”

De Tijd, 24-05-58.

9. *De gansjes gaan op visite*

Fietje, Fridolientje, Kwebbeleintje en Hans,
we gaan op visite” zegt Moeder de gans.
“Maar was eerst je poten en borstel je veren.
Er mag aan je pakje vandaag niets mankeren.
We gaan naar Oom Kwakkel en Tante Begijn.”
“Ha”, roepen de gansjes. “O, Moeder, wat fijn!”
Daar gaan ze dan alle op keurige pootjes
door grazige weiden, langs greppels en slootjes.

En kijk, daar komt Tante hen al tegemoet,
gevolgd door Oom Kwakkel, met glunderende snoet.
“O,” roepen de gansjes, “wat is het hier prachtig!”
“Dag lieverds” zegt Tante. “Dat vind ik reusachtig.
Kom gauw naar ons weitje, het eten staat klaar.
We treffen het wel met de groente, dit jaar.”
Wat smullen de gansjes! Ze lachen en dollen.
“Vooruit” zegt Oom Kwakkel, “ga nu maar wat hollen.

Dan blijven wij oudjes hier rustig alleen.”
“Ha” roepen de gansjes, “dan gaan we meteen!”
Ze rennen en stoeien van achter naar voren.
Oom Kwakkel die kan hen wel zien, maar niet horen.
“Kijk toch eens vrouw” zegt hij tegen Begijn.
“Wat spelen die kinders hier vrolijk en fijn.
Hansje is daar op die mesthoop gesprongen.”
“Ajakkes” roept Moeder. “Die smerige jongen!

Strakjes dan glibbert hij weg in die kuil.
Vreselijk, zijn veertjes zijn helemaal vuil!”
“Ach, laat hem” sust Oom, “met zijn smerige veertjes.
Jongetjes-ganzen zijn immers geen heertjes.”
“Zo is het” zegt Vader. “Die knaap mag er zijn!”
“Zo spreken de mannen” zegt Tante Begijn.

De Tijd, 31-05-58.

10. *De koeien-dans*

“Boe” riep Bianca Bontekoe.
“Ik krijg de kriebel, boe-a-boe.
Kom zusjes, ga wat springen.
Ik zal er wel bij zingen.
Het is zo suffig in de stal.
Kom op, dan houden we hier bal!”

“Nee” riepen alle koeien.
“Wij gaan ons niet vermoeien.
Het dansen lijkt ons ongepast.
En bovendien, we zitten vast.”

“Ach” riep Bianca, onzin-praat!
Je moet eens zien, hoe fijn dat gaat!”
Ze wipte op haar pootjes
met muzikale stootjes.
Ze wiegelde kordaat en plomp
en danste blij van hompe-domp.
“Ha” riep Bianca, “het gaat knal!
Ik hou hier op mijn eentje bal.”

Toen gingen alle koeien
ineens verschrikt aan ‘t loeien,
en riepen: “Stil, Bianca meid.
Daar komt de boer. ‘t Is melkenstijd.”

Maar o, Bianca hield niet op.
De kriebel zat nog in haar kop.
Ze danste onverdroten door.
“Stil” riep de boer, “Dat gaat niet hoor.
Je stoot de emmer telkens weg.
Zo kan ik jou niet melken zeg.”

Bianca liet hem praten.
Ze kon het toch niet laten.
Ze danste maar van hompe-domp,
en gaf de arme boer een stomp.
“Zo” riep de boer, “Nou, mij een biet
Dan melk ik jou vandaag maar niet!”
“O” riep Bianca, “lieve boer,
ik moest eens even van de vloer.
Ik deed een vrolijk stapje.
‘t Was enkel maar een grapje!
Je snapt toch wel een aardigheid?
En nu wil ik mijn melk graag kwijt!”

“Ja” zei de boer, “dat snap ik beest,
want ik ben zelf ook jong geweest.
Het is je al vergeven.
Ik melk je nog wel even.
Vooruit, ik geef je nog een kans!”
Zo eindigde de koeien-dans.

11. *Hans de Gans wil de wereld in*

Hans de Gans loopt stappe stap
naast het paardje Repperap,
“Zo”, zegt Repperap “dag Gansje.
Moet jij niet naar huis toe Hansje?”

“Nee” zegt Hans, “ik heb geen zin.
‘k Ga de wijde wereld in!”
“Hanzegans, dat is een smoesje,
want jij kunt niet zonder moesje!”

zegt het grote bruine paard,
klappend met zijn lange staart.
“Wel” roept Hans. “‘t Is wel, ‘t is welles.
Grote Repperap, vertel es,

Vind je mij nou heus zo klein?”
“Och” zegt Repperap “‘t kan zijn!
Loop niet langer voor mijn poten.
Straks zal je je nog stoten!”

En dan geeft hij voor de grap,
Hanzegans een kleine trap.
“Au!” roept Hans en neemt de benen.
Gakkelend loopt hij te wenen.
“Moeder – ‘k wil naar Moeder toe!”
“Kijk, hij roept al om zijn moe”
lacht het stoute, bruine paardje,
en hij wappert met zijn staartje.
“Blijf jij maar bij Moeder vent!
Wacht tot je wat groter bent!”

De Tijd, 12-07-58.

12. *Daar heb je de duifjes*

“O” roept Hansje, de gans. “O, kijk
toch eens Moe!
Daar heb je de duifjes Riket en Roekoe.”
“Dag duifjes” zegt Moeder “Wat vind
ik dat enig!
Kom verder, kom verder. Zijn jullie
alenig?”

“Ach, Moeder de gans, daar zeg je het net.
We zijn maar alleen” zegt het duifje
Riket.
“We hadden weer vreselijk veel pech
met de eitjes.
Hier zijn we dan altijd nog maar met
z’n beidjes.”

“Kom, kijk niet zo treurig!” troost
Moeder de gans.
“Je hebt nog de tijd hoor. Er is nog
een kans.
Er kan in het voorjaar van alles gebeuren.
Verdoe nou geen tijd met dat zuchten
en treuren.
Ga rustig weer broeden, mijn lieve
vriendin.
Jij krijgt vast en zeker een aardig gezin!”

De Tijd, 19-07-58.

13. *Op bezoek bij de eendjes*

“Kom” zegt het gansje Fridolien,
“ik ga eens bij de eenden zien.
Hoor ze daar eens kwaken!
Kom ik ga een praatje maken.
Fietje ga je met mij mee?”
“Nou en of” roept Fiet, “Oké.”

Ploem, daar gaan zij in het water,
naar het luid en blij gesnater
van de grote eenden schaar.
O, wat enig is het daar!
Kijk, ze spelen trekke beentje.
“Kopje onder” schreeuwt er eentje,
en dan duiken allen weg.
“Ha” juicht Fiet, “wat grappig zeg!

Mogen wij met jullie spelen?”
“Kom maar op, ‘t kan mij niet schelen”
schreeuwt het eentje Spillebeen,
en hij hapt in Fietjes teen.
“Foei” lacht Fiet, “jou stoute rakker!
Maar ik zal je krijgen makker!”
En trekt hem bij zijn poot
naar het midden van de sloot.

“Ik zwem liever op mijn eentje.
Laat toch los!” roept Spillebeentje.
“Niets daarvan” zegt Fridolien,
die het grapje heeft gezien.
“Spillebeentje, niet zo wringen.
Eerst moet jij een liedje zingen!”
“Ach” roept Spillebeen, “kwek, kwek.
Ach, ik zit hier net voor gek!

Maar vooruit, ik zal wel kwelen,
‘t kan me lekker toch niets schelen.”
En hij zingt een prachtig lied,
over kikkers in het riet.
“Grof!” zegt Fridolien kieskeurig.
“Nee” roept Fietje, “het is fleurig!
Spillebeentje, het klinkt fijn,
leer mij even het refrein!”

“Fiet, hoe kun je! Het is treurig!
Foei” roept Fridolien humeurig.
“Nou, ik ga meteen naar huis.”
“Best” zegt Fiet, “De groeten thuis!”

De Tijd, 26-07-58.en Nieuwe
Schiedamsche Courant, 13-06-59.